

СОФИЯ 1000, ул.Алабин 16-20, Телекс 23523,23607, факс 02/872604

Изх. № 2023/12.09.1996г.

2-и 2. Магистр
13. IX. 96г.

До Конституционния съд
на Република България

Уважаеми господа конституционни съдии,

С определение от 30. юли 1996 г. на Конституционния съд по к.д. N 15/96 г. за разглеждане по същество искането на Президента на Р България за даване на задължително тълкуване на чл. 50 от Конституцията относно възможността чрез закон определена категория работници и служители да бъдат лишени от право на стачка, съдът е конституиран като страна по делото Българска стопанска камара.

По поставения за разглеждане въпрос предлагаме на вниманието на почитаемия съд следните съображения:

1. С ограниченията на чл.16 т.4 и 6 от Закона за уреждане на колективните трудови спорове не се допускат стачки в различни отрасли на икономиката. По принцип, БСК споделя становището, че с оглед на обществени интереси следва да бъдат предвидени ограничения в осъществяване правото на стачка. В този смисъл текста на т.4 и 6 на чл.16 от ЗУКТС съответства на Конституцията. Този текст би следвало да бъде прецизиран в бъдещи промени на Закона като се стесни кръга на въведените ограничения.

2. Що се касае до до самия ЗУКТС, независимо че сега пред Конституционния съд стои въпросът поставен от Президента за тълкуване на чл.50 от Конституцията на Р България, ние бихме искали да поставим на вниманието Ви и въпроса за противоконституционността на чл.20 и 21 от ЗУКТС с които се въвежда забрана на локаута. Такова ограничение в Конституцията на Р България няма.

В духа на равнопоставеността на партньорите, работодателят има право на локаут за защита на своите интереси, аналогично на правото на стачка на работника. Тук също могат да бъдат въведени някои ограничения, с оглед на обществения интерес. Такава е практиката на развитите индустриално страни, като в някои скандинавски страни правото на локаут е закрепено изрично като конституционен принцип.

Следва да се има предвид, че при упражняване правото на стачка, вредите за работодателя могат да бъдат много по-разрушителни отколкото за стачкуващите работници.

3. Наред с посочените несъвършенства на ЗУКТС, считаме, че той като цяло е остарял - приет е през 1990 преди Конституцията и генералните промени в Кодекса на труда в сила от 1.01.1993 г. Това се отнася за чл.4, уреждащ възможността за продължаване на непосредствените преговори, който възприема подход присъщ на остарял модел на административно управление на икономиката; чл.5 за доброволния арбитраж, който така и не можа да се реализира на практика през изтеклия шестгодишен период; процедурите за признаване незаконност на стачката в едноинстанционно производство по чл.17 от ЗУКТС и др.

В този смисъл целесъобразно е според на да се пристъпи по-скоро към изменение и осъвременяване на ЗУКТС, вместо откъслечното му съобразяване с Конституцията на Р България.

С уважение
Председател:

/Божидар Данев/

